

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

De Petro Antiocheno Episcopo Qui Fullo Cognominatus Est, Et De Synodis
Adversus Eum Collectis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

DE PETRO
ANTIOCHENO EPISCOPO
QUI FULLO COGNOMINATUS EST,
ET DE SYNODIS
ADVERSUS EUM COLLECTIS.

Caput Primum.

PETRUS Monachus primum fuit Accemiten-
sis, & in eo monasterio Fullonis artem exer-
cuit; unde & Fullonis cognomen tum ei
inditum, ut scribit Alexander Monachus in
laudatione sancti Barnabæ. In hoc igitur mo-
nasterio Petrus cum adversus Chalcedonensem
Synodum assidue declamaret, & Eutychianum
dogma palam defenderet, tanquam corruptor Apo-
stolicæ fidei, à fratribus eiectus est monasterio.
Inde igitur digressus, Chalcedonem se contulit, &
in ea urbe Presbyter fuit Ecclesiæ sanctæ Basæ, ut
testatur Theodorus Lecttor, & Theophanes in
Chronico. Verum cum in ea quoque urbe Eu-
tychianum dogma publicè prædicaret, & Chalce-
donensem Synodum convitiis & maledictis appe-
teret, inde quoque expulsus venit Constantinopo-
lim. Erat tunc in urbe regiâ Zeno vir potentissi-
mus, Patricius & Comes Excubitorum, cui Leo
Ang. Ariadnem filiam suam desponderat. In ejus
amicitiam Petrus callidè sese insinuavit. Et cum
idem Zeno à Leone Magister militum per Orien-
tem in locum Ardaburii factus, in Orientem pro-
ficisceretur, Petrus ejus comitatu adhæsit, & unâ
cum illo venit Antiochiam. Id factum est Leone
quartum & Probiano Cos. anno Christi 471. ut in
Annalibus Ecclesiasticis rectè observavit Baronius.
Neque enim audiendus est Theophanes, qui hunc
Zenonis ac Petri adventum in urbem Antiochiam
diu ante retulit. Sed cum constet ex Candidi Hi-
storia, Zenonem magistrum Orientalis militiæ
factum non fuisse, nisi post cædem Asparis & Ar-
daburii: Etenim Ardaburius magister erat rei mi-
litaris per Orientem, ut testatur Damascius apud
Suidam in voce *σπηνεαυδς*; cumque præterea
constet ex Marcellini & ex Victoris Thuronen-
sis Chronico, Asparem & Ardaburium eo quem
dixi anno cæsos esse, ipsorum necesse est, ut Zeno &
Petrus qui eum comitatus est, eo Consulatu An-
tiochiam advenerint. Erat tunc in urbe Antioche-

Ana Præsul Martyrius, vir Catholicus, & Chalce-
donensis Synodi propugnator. Hunc Petrus Ze-
nonis gratiâ atque opibus adjutus, omnibus mo-
dis oppugnare aggressus est: Nestorianum eum
appellans, & Clericos Antiochenis Ecclesiæ ad-
versus eum incitans. Erant in urbe Antiochena
plurimi Apollinaris sectatores, jam inde à Vitale
Antiocheno propagati, qui Meletii ac Paulini tem-
poribus schisma in ea Ecclesia & sui nominis
sectam condiderat. Horum igitur partibus ad-
junctus Petrus Fullo, Theopaschitarum dogma
palam prædicare cœpit, anathema dicens iis qui
Deum crucifixum negarent. Quin etiam Trifa-
gio hymno qui in Ecclesia cani consueverat, clau-
sulam illam adjecit: *Qui crucifixus es pro no-
bis.* Quâ ex re plebs Antiochena duas in partes
divisa est. Et alii quidem Petrum Fullonem se-
Bquebantur: Reliqui vero martyrio adhererunt.
Is tunc temporis Constantinopolim profectus
fuerat ob Ecclesiastica quædam negotia, ac for-
tasse etiam ob tumultus illos quos Petrus Fullo in
Antiochensi Ecclesia excitaverat. Cum igitur
Constantinopolim venisset Martyrius, Genna-
dii Constantinopolitani Episcopi operâ ac suffra-
gio à Leone Augusto benignè susceptus est, idque
cujus gratia potissimum venerat ab Imperatore ob-
tinuit; legem videlicet quâ interdictum erat, ne
quis Monachus relicto suo monasterio, in urbe
Antiochena, vel in alia qualibet civitate moraretur,
& de religione disputando turbas ac tumultus in
Ecclesia excitaret. Ea Constitutio Leonis Aug.
ad Zenonem Magistrum militum missa refertur in
libro primo codicis Justiniani, qua Petrus Fullo
tacito nomine denotatur, ut rectè à Baronio ob-
Cservatum est. Reversus post hæc Antiochiam
Martyrius, cum seditiones ac dissidia quotidie au-
geri animadverteret, & Zenonem Magistrum mi-
litiæ sprete Leonis Constitutione Fulloni favere,
in publico Ecclesiæ conventu palam Episcopatu
sese abdicavit, retenta nihilominus sibi sacerdotii
dignitate. Quo facto, Petrus Fullo in Antioche-
nam sedem tanquam vacuum insiluit. Quæ cum
Gennadius comperisset CP. Episcopus, cuncta

Leoni Augusto nuntiavit. Imperator vero his rebus commotus, Synodum Episcoporum Antiochia fieri præcepit, in qua Petrus Fullo depositus est ac damnatus, & in ejus locum ordinatus est Julianus, ut scribunt Theodorus Lector & Theophanes. Porro Imperator Leo Petrum Fullonem Synodali sententiâ damnatum, Oasin in exilium deportari jussit, ut testatur Acacius Constantinopolitanus Episcopus in epistola ad Simplicium Papam, quæ refertur à Gelasio in gestis de nomine Acacii. Hujus epistolæ verba operæ pretium fuerit hic apponere. Ex iis enim colligitur id quod superius dixi, Petrum Fullonem in Synodo esse damnatum. Sic igitur habent. Cui dum Acacii scripta legeremus quæ de Petro & Joanne Antiochenis miserat, excessus Acacii etiam in hac causâ gravissimos deprehendit. Illo enim tempore quo de Petro Alexandrino damnato retulerat, non longè post etiam de Petro & Joanne scripserat: Petrum apud Constantinopolim monasterium gubernasse; sed hoc propter crimina derelicto, Antiochiam fugisse. Ibi pulso Martyrio Catholico Episcopo, per hæreticos sedem ipsius occupasse; continuoque damnatum, à Leone tunc Principe ad Oasitanum exilium esse directum. De quo lapsus, Constantinopolim rediisse, ac dedisse fidem quod nullas ulterius turbas facere prorsus auderet. Hæc est prima Petri Fullonis damnatio. Quam si quis non in Synodo ab Episcopis factam esse contendat, sed ab ipso Leone Augusto, is meminisse debet, Episcopos nunquam solitos esse in exilium mitti à Christianis Imperatoribus, nisi post damnationis sententiam in eos legitime prolatam. Sic Photinum, Nestorium ac Dioscorum legimus esse relegatos post Synodale judicium, ut omittam Arium Presbyterum. Certè Liberatus in cap. 18. Breviarium, locum hunc ex epistola Acacii describens, discretè dicit Petrum ab Episcopis esse damnatum, & Leonis imperio in Oasin deportatum. Caterum Petrus Fullo in hac primâ Episcopatus Antiocheni invasione, brevi admodum tempore sedisse videtur. Nam in epistola Acacii ad Simplicium Papam, cujus verba superius relata sunt, post arreptum Episcopatum continuo damnatus esse dicitur.

Capit. II.

Post mortem Leonis Augusti, Zeno de quo supra diximus, à Leone filio suo coronatus, Imperii regimen accepit. Sed mox Basiliscus tyrannide arrepta, eum cum Ariadne conjuge in isauriam fugere compulit. Ita Basiliscus citra sanguinem Imperium adeptus, statim adversus Chalcedonensem Synodum insurrexit, & promulgata sanctione eandem Synodum ab omnibus Episcopis damnari præcepit. Ac primum quidem Timotheum Alurum ab exilio revocavit. Petrum deinde Fullonem sedis suæ restitui jussit, ut tradunt Theodorus Lector & Theo-

phanes. Quibus rebus acceptis, Julianus Antiochenus Episcopus gravi dolore percussus interit. Petrus igitur Fullo cum Antiochenam sedem præfule suo viduatam reperisset, eam iterum occupavit. Ac primum quidem Joannem quendam qui Synodali sententiâ depositus fuerat, Episcopum Apamenis ordinavit. Sed cum Apamensi Joannem Episcopum admittente nolissent, Joannes Antiochiam reversus, adversus Petrum auctorem Episcopatus sui insurrexit. Et collectâ Episcoporum Orientalium Synodo, Petrum è sede sua deturbavit. Ipse in ejus locum susceptus trium circiter mensium spatium Episcopatum obtinuit, ut tradit Theophanes in Chronico. Joanne igitur post trimestre spatium deposito, communi Orientalium Episcoporum suffragio Stephanus Episcopus Antiochia ordinatur anno Christi 378. Qui mox Synodicas litteras ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum misit, quibus ei & ordinationem suam, & damnationem Petri ac Joannis Antiocheni significabat. His litteris acceptis, Acacius Synodum Episcoporum qui tunc fortè Constantinopoli morabantur, collegit, & Petrum Fullonem ac Joannem supra memoratum, una cum Paulo quodam Ephesiorum, ni fallor, Episcopo damnavit: Deque ea re litteras scripsit ad Simplicium Papam, petens ab Apostolica sede, ut si fortè ad eam confugerent, nec visum dignos eos haberet; & si jam aliquam indulgentiam forsitan impetrassent, irritam esse debere affirmans; nec eorum penitentiam recipendam esse. Hujus epistolæ verba, haud certè sensum ipsum refert Gelasius in gestis de nomine Acacii. Meminit etiam ejusdem epistolæ Acacii ad Simplicium Gelasius Papa in epistola ad Orientales his verbis: *Hic autem ille*, est Petrus Antiochenus quem nec per penitentiam ad communionem Catholicam recipi etiam à sede Apostolica poposcit Acacius. Sed & Felix Papa in epistola quam scripsit universis Archimandritis & Monachis Constantinopoli & per Bithyniam consistentibus, ejusdem epistolæ meminit ita dicens: Adjectum etiam tunc cum ista in examinatione tractantur, quod Acacius Joannem illum Tyrannorum Ecclesie fecerit præsidere, qui Apamenis à Petro Antiochena Ecclesia tyranno fuerat Episcopus ordinatus, sed minime receptus. Proprio Ordinatore depulso eandem sedem non timuit occupare. Quos tunc hypocrita Acacius ita fecit ab Apostolica sede damnari, ut his etiam Christianorum vocabulum tolleret, quod gesta apud eum habita manifestant. Ex quibus verbis colligitur, Petrum Fullonem in Constantinopolitana Synodo ab Acacio esse damnatum. Hæc enim verba Felicis Papæ; quod gesta apud eum habita manifestant, non nisi de Synodalibus gestis intelligi possunt. Ceterum in iisdem litteris ad Simplicium Papam Acacius etiam de Paulo quodam retulerat, ut didici ex epistola Gelasii Papæ ad Orientales quæ sic habet: Quos si à fide integra, communionemque Catholica putaretis errare, ad Apol-

Apostolicam sedem, secundum scita majorum & sicut semper est factum, referre debuisset: sicut de Petro Alexandrino, vel de Antiocheno Petro, de Joanne & Paulo fecisse monstratur Acacius. Sed & in commonitorio ad Faustum, ejusdem Pauli & Joannis mentionem facit. Quos ab Apostolica sede damnari ac deponi fecit Acacius. Quem etiam præceptionem sedis Apostolicæ executum fuisse, ibidem ait Gelasius. Equidem non dubito, quin hic Paulus de quo Acacium ad Simplicium Papam retulisse scribit Gelasius, sit Ephesinus Episcopus; qui dum ob quædam crimina exutus fuisset Episcopatu, Basilici tyranni temporibus restitutus fuerat per Timotheum Ælurum & Paulum Antiochenum Episcopum, ut scribit Evagrius in libro 3. cap. 5. & 6. Porro Simplicius Papa, acceptis Acacii litteris, in quibus de Petro & Joanne Antiochenis retulerat, continuò respondit, eos à se damnatos esse significans, & ab Ecclesiæ communione præcisos. Et epistola quidem Simplicii ad Acacium ea de re scripta, hodie non extat. Ejus tamen meminit ipse Simplicius in epistola ad Zenonem Augustum, qua ei gratulatur ob vindicatam sedem Stephani Antiochenis Episcopi. Ubi Simplicius inter cætera hoc dicit: Sed ut loquar fiducialiter Principi Christiano, si præteritarum litterarum, quas de Petri aliorumque nomine ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur, ad hoc non potuit pervenire quod jure nunc meruit vindicari. Mandaveram namque, ut facta suggestione pietati vestrae prædictus ut & ceteri qui per occasionem tyrannicæ dominationis invaserant Ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur Imperii; ne pestiferis sensibus quibusque simplicioribus ore sacrilego virus infunderent, & verbis impiis contra fidem orthodoxam innocentes animas faucirent. His piis ac salutaribus monitis Simplicii Romani Pontificis permotus Zenon, Petrum Fullonem Pityuntha in exilium misit, qui locus est in Ponto circa fines Imperii Romani situs, & noxiorum exilio deputatus, ut testatur Justinianus in Novelis. Sed Petrus Fullo clam Pityuntha digressus, ad sanctum Theodorum se contulit, qui erat in oppido Euchaitorum, ut tradunt Theophanes & Cedrenus. Quisnam sit hic Theodorus, equidem nondum comperi; nisi forte sit Theodorus Trichinas, cujus mentio fit in Græcorum Menologiis, die Aprilis vicefimo. Ordinatus est igitur ab Acacio Antiochenis Episcopus, Stephanus junior, vir pietate spectabilis. Qui cum tres annos sedisset, variis hæreticorum seditionibus agitatus, post ejus obitum Zenon præcepit iterum Acacio, ut in urbe regia Episcopum Antiochenis ordinaret. Acacius igitur Constantinopoli, Calendionem ordinavit Antiochensem Episcopum, ut scribunt Theodorus Lector ac Theophanes, & ante eos Gelasius in gestis de nomine Acacii. Orientales autem Episcopi, tanquam nescientes id quod actum erat Constantinopoli, Joannem nomine Codonatum eisdem Antiochenæ Ecclesiæ consecravit Episcopum, ut scribit Victor Thuronensis in Chronico post Consulatum secundum Longini, & Theophanes, pag. 110. id factum est anno Christi 481. Trocundo & Severino Coss. ut discimus ex epistola Simplicii Papæ ad Acacium. Ordinatus Constantinopoli Calendio, mox Antiochiam profectus est. Ubi collectâ Episcoporum Provincialium Synodo, primò

Antiochiam qui hoc facinus vindicarent, & in auctores seditionis animadverterent. Antiocheni vero, Legatos ad Imperatorem miserunt qui veniam deprecarentur, peterentque ab Imperatore, ut ad vitandos tumultus Episcopus ipse Constantinopoli ordinaretur. Igitur Zenon eorum petitionibus annuens, mandavit Acacio Constantinopolitano Episcopo, ut Antiochenum Antistitem in urbe regia ordinaret. Idque factum pacis Ecclesiasticæ causâ, tam Imperator ipse, quam Acacius apud Simplicium Papam excusavit, polliciti ordinationem Antiocheni Antistitis juxta Canonum præcepta à provincialibus Episcopis posthac esse faciendam. Et litteræ quidem Zenonis atque Acacii hodie non extant. Verum litteræ Simplicii Papæ quas ad utrumque rescripsit, etiamnum habentur. In quibus hæc verba leguntur inter cætera: Si præteritarum litterarum quas de Petri aliorumque nomine ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur, ad hoc non potuit pervenire, quod jure nunc meruit vindicari. Mandaveram namque ut facta suggestione pietati vestrae prædictus ut & ceteri qui per occasionem tyrannicæ dominationis invaserant Ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur Imperii; ne pestiferis sensibus quibusque simplicioribus ore sacrilego virus infunderent, & verbis impiis contra fidem orthodoxam innocentes animas faucirent. His piis ac salutaribus monitis Simplicii Romani Pontificis permotus Zenon, Petrum Fullonem Pityuntha in exilium misit, qui locus est in Ponto circa fines Imperii Romani situs, & noxiorum exilio deputatus, ut testatur Justinianus in Novelis. Sed Petrus Fullo clam Pityuntha digressus, ad sanctum Theodorum se contulit, qui erat in oppido Euchaitorum, ut tradunt Theophanes & Cedrenus. Quisnam sit hic Theodorus, equidem nondum comperi; nisi forte sit Theodorus Trichinas, cujus mentio fit in Græcorum Menologiis, die Aprilis vicefimo. Ordinatus est igitur ab Acacio Antiochenis Episcopus, Stephanus junior, vir pietate spectabilis. Qui cum tres annos sedisset, variis hæreticorum seditionibus agitatus, post ejus obitum Zenon præcepit iterum Acacio, ut in urbe regia Episcopum Antiochenis ordinaret. Acacius igitur Constantinopoli, Calendionem ordinavit Antiochensem Episcopum, ut scribunt Theodorus Lector ac Theophanes, & ante eos Gelasius in gestis de nomine Acacii. Orientales autem Episcopi, tanquam nescientes id quod actum erat Constantinopoli, Joannem nomine Codonatum eisdem Antiochenæ Ecclesiæ consecravit Episcopum, ut scribit Victor Thuronensis in Chronico post Consulatum secundum Longini, & Theophanes, pag. 110. id factum est anno Christi 481. Trocundo & Severino Coss. ut discimus ex epistola Simplicii Papæ ad Acacium. Ordinatus Constantinopoli Calendio, mox Antiochiam profectus est. Ubi collectâ Episcoporum Provincialium Synodo, primò

Caput III.

Stephanus cum per anni circiter spatium Antiochenam Ecclesiam gubernasset, ab hæreticis crudeliter in Ecclesia interfectus est. Cadaver ejus tractum per urbem & in Orontem fluvium projectum est anno Christi 479. post Consulatum Illi viri clarissimi, ut ex epistolis Simplicii Papæ rectè observavit Baronius. Quam ob eadem graviter commotus Zenon, misit An-

quidem ordinationem suam omnium suffragio comprobari voluit; deinde Synodicam epistolam misit ad Simplicium Papam per Anastasium Episcopum. Qui per Constantinopolim transiens, acceptis ab Acacio intercessionis litteris, Romam profectus est. Ubi cum litteras Calendionis simul & Acacii Simplicio obrulisset, Simplicius libenti animo Calendionem in communionem suam suscepit. Litteras quoque ejus rei testes Anastasio tradidit, tum ad Calendionem, tum ad Acacium perferendas. Extant hodie litterae Simplicii ad Acacium quae sic habent. Antiocheni exordium sacerdotis, quae ratione fuerit serius indicatum, quamvis nos minime latere poterit, tamen & ipse, vel Synodus ipsius indicavit. Quod sicut non optavimus fieri, ita faciles excusationi quam necessitas fecit, extitimus; quia quod voluntarium non est, non potest vocari in reatum, &c. Data idibus Julii Severino V. C. Coss. Quot annos Calendio Episcopatum gesserit, non convenit inter antiquos. Theophanes quidem in Chronico quatuor ei annos assignat. Victor autem Thuronensis tres duntaxat ei tribuit. Sed in Victore Thuronensi mira est annorum perturbatio. Baronius in Annalibus Ecclesiasticis annum tantummodo ei tribuit. Verum biennii spatium eum sacerdotio functum esse reperio. Certè Gelasius Papa in gestis de nomine Acacii, eum post damnationem Acacii in Synodo Romana factam, depositum esse testatur. Synodus autem Romana adversus Acacium celebrata est anno Christi 484. Theoderico & Venantio Coss. Depositus autem est Calendio, specie quidem propterea quod illo favisset qui tyrannidem arripuerat Antiochia; sed re verà eo quod à Felice Papa & à Joannis Alexandrini communionem sese abrumpere nolisset, ut testatur Liberatus. Pulso in hunc modum Calendione, Petrus Fullo à Zenone Imperatore in sedem Antiochenam remissus est. Id factum suggestione Acacii, in odium Felicis Papae, à quo damnatus paulo ante fuerat Acacius; affirmat Gelasius in gestis de nomine Acacii sub finem, ita scribens: "Cujus audacia deteriora committens, etiam Petrum Antiochenum, ejecto Catholico Calendione quem ipse ordinaverat, ad Antiochenam misit Ecclesiam. Idem quoque testatur Felix Papa in epistola 2. ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam constitutos, his verbis. Sic autem Acacius impietatem pestiferam damnationis tetendit, ut etiam dejectus insultet, ut scissus savire non desinat; & tum omnino extra corpus habeatur, ejus tamen membra dilaceret, & de se scriptum esse testetur. Impius cum venerit in profundum malorum, contemnit: Adjiciens deteriora prioribus, persequendo jam mortuus; ejus anima graviter delinquendo condemnationem secundae mortis incurrit; qui Calendione Episcopo sancto quemadmodum cognovimus, nuper ejecto, Petrum toties & ante à se damnatum in ejus immisit Ecclesiam, ita ut plurimi, si verum est, Catholici cesserint reliquiis suis sedibus sa-

cerdotes, & nostrae projectae sint porcis & canibus margarita. Gelasius tamen in epistola ad Orientales, Petrum Fullonem à Zenone Imperatore introductum esse dicit in sedem Antiochenam. Verba Gelasii sunt haec: Ut taceam quod per Zenonem Imperatorem, qui utique Antiocheno Petro quem introduxerat, & cujus sacerdotium comprobaverat, sine dubio communione permixtus communicabat Acacius. Idem Gelasius in epist. 13. ad Episcopos Dardaniz, Zenonem quidem id sua auctoritate fecisse scribit: Sed Acacium id fieri passum esse; & palam quidem à Petri Antiocheni communione abstulisse; Imperatori tamen Petrum promoti minime restitisse. Zenonem itaque in litteris suis scripsisse ait, istud à se factum esse ex consilio ac dispositione Acacii. At Calendio cum se per fraudem & calumniam destitutum videret, litteras scripsit ad Felicem Papam, quibus ei & destitutionem suam, & violentam Petri Fullonis post tot damnationis sententias restitutionem nuntiabat. Quibus cognitis Felix Papa habità Synodo apud sanctum Petrum, cui interfuerunt quadraginta tres Episcopi, Petrum Fullonem Antiochenis Ecclesiae pervasorem, & unà cum illo Petrum Moggum Alexandrinum Episcopum, & Acacium Constantinopolitanum damnavit. Damnationis sententiae primus inter Episcopos qui Concilio intererat subscripsit Candidus Tiburtinus, his verbis: Candidus Tiburtinae civitatis Episcopus, Petro Alexandrinae Ecclesiae pervasori, & Acacio quondam Ecclesiae Constantinopolitanae, nec non etiam Petro Antiocheno, ab Episcopatus & Christianorum numero olim jure & merito segregatis, omnibusque sequacibus eorum, sequens auctoritatem Sedis Apostolicae secundum nostrum & Catholicam Ecclesiae statum justa deliberatione prolata, anathema dicens subscripsit. Et quadraginta duo Episcopi similiter subscriperunt. Haec est quinta Petri Fullonis damnatio, facta à Felice Papa in secunda Synodo Romana quae habitata est causa Antiochenae Ecclesiae, anno Christi 484. ut supra demonstratum est. Prima enim Synodus Romana, sub eodem Felice Papa collecta fuerat ob causam Alexandrinae Ecclesiae, & ob pravariationem Vitalis ac Niseni Episcoporum eodem anno, Consulatu Theoderici & Venantii.

Capit. IV.

Haec sunt quae de Petri Fullonis damnationibus ex optimis scriptoribus, & ex ceteris documentis collegimus. At Baronius in Annalibus Ecclesiasticis, eumque secutus Binius in collectione Conciliorum generalium, duas praeterea Synodos in quibus Petrus Fullo damnatus est, nobis obtrudunt: Constantinopolitanam scilicet ab Acacio collectam, anno Christi 483. & Romanam, habitam à Felice

lice Papa eodem anno. Epistolas etiam profere-
runt multorum Episcoporum, partim occiden-
talis, partim orientalis Ecclesie. Quas ego fal-
sas esse ac supposititias conabor ostendere. Hujus
enim rei potissimum causa, tota hæc à me suscepta
est disputatio; ac primo quidem loco de epistolis
dicam, quarum falsitatem non difficile erit con-
vincere. Omnes illæ epistolæ à diversis Episco-
pis ad Petrum Fullonem scriptæ, quæ leguntur
in tomis Conciliorum, & in Annalibus Baronii,
ex Græco sermone in Latinum conversæ sunt.
Quod quidem evidenter apparet, tum ex elocu-
tione quæ barbara est & inconcinna, tum ex eo
quod duæ habentur earum interpretationes longe
inter se diversæ. Porro Græcæ illæ epistolæ
falsitatem suam multis indicis producit. Primo
enim nomina ipsa Episcoporum qui ad Petrum
Fullonem scribunt, haud dubie conficta sunt &
conmentitia. Cui enim notus est Faustus Apol-
loniadiis, Pamphilus Abydorum, Asclepiades
Trallium, Anthæon Arinoes Episcopi. Cui
compertus est Quintianus Episcopus Alculanus,
aut Justinus Episcopus Sicilia? Neque enim ad-
ditum est nomen urbis: sed totius Insulæ Episco-
pus appellatur. Nullus certè ex istis Episcopis,
in Historia illorum temporum nominatus repe-
ritur. Et Felicem quidem Romanæ urbis Episco-
pum atque Acacium Episcopum urbis Constan-
tinopolitanæ per litteras corripere atque admone-
re Petrum Fullonem, ut ad meliorem frugem re-
vertatur, haudquaquam certè miramur; id enim
juris habuerunt in collegam & consortem Pa-
triarchalis dignitatis. Isti vero modicarum ur-
bium Episcopi, nulla auctoritate praxiti, & in
diversis Provinciis longè ab Antiocheni Diocesi
positi, qua ratione impulsæ sunt, ut Antioche-
num Patriarcham scriptis ad eum litteris admo-
nerent. Quibus id sufficere oportebat, ut Pe-
tri Fullonis hæreticam novitatem ad suos Pa-
triarchas deferrent. Ipsi vero per se ac suo no-
mine ad Petrum Fullonem scribere nequaquam
debuerant; verum id munus Metropolitanis suis
ac primatibus relevare. Denique omnes illæ
epistolæ, licet à diversis Episcopis & ex Provin-
ciis longe inter se distitis conscriptæ, uno ta-
men eodemque stylo elaborate sunt, id est, rudi
ac barbaro sermone. Quo maximè argumen-
to falsitas earum deprehenditur. Neque enim
fieri potest, ut tam diversarum nationum Epi-
scopi eodem profus genere sermonis utan-
tur. Præterea cur Episcopus Alculanus, cur
Pontifex Romanus Græcè scribit ad Petrum Ful-
lonem? Neque enim solebant illis temporibus
Episcopi Romani alia quam Latina lingua
litteras scribere ad Episcopos Græcos, ut testan-
tur Epistolæ Pontificum Romanorum. Quid
autem dicturi sumus de epistola Flacciani Rho-
dopenfis Episcopi ad eundem Petrum Fullonem
scripta, quam ex codice Vaticano prius pro-
tulit Baronius ad annum Christi 483. In quâ
post exordium insullum penitus atque ineptum
leguntur hæc verba: "Quis est igitur qui pro-
cellas excitavit hæresum, nisi tu qui sollici-
tasti aures Principis Innocentis, & falsis litte-
ris cor Pontificis erexisti, ut ad communio-

nem te susciperet, dicendo: Non mihi fiat
ulterius crucem apponere Trinitati, prædican-
do tantum Christum crucifixum. Cui enim
non videatur horrere sermo impudentis? Ubi
ergo ex hoc declinans remaneam non susceptus
à vobis; & ubi sunt viscera Christi ad Petrum?
Baronius ait hæc esse verba ex epistola Petri ad
Acacium, scripta tunc cum se simulavit esse Ca-
tholicum, eo consilio ut susceptus in commu-
nionem Acacii, sedem suam recuperaret. Ve-
rum ex Gelasii Papæ epistola ad Orientales, con-
stat Acacium nunquam Petro Fulloni communi-
casse. Scribit enim Gelasius in epistola supra
memorata, idque frequenter inculcat, gloriari
solutum esse Acacium, quod Petro Antioche-
no, id est Fulloni, nunquam communionem so-
ciatus fuisset. Idem quoque testatur in episto-
la 13. ad Episcopos Dardaniæ. "Quâ Synodo
Calendionem idem expelli fecit Acacius? nihilo-
minus eidem Petrum tam manifestum hæreti-
cum, ut eidem palam nec se communicare præ-
tenderet, sua passus est dispositione substi-
tui. Sic enim locus ille scribendus est." Quo
igitur modo litteras ab eo accepit Acacius aut ad
eum misit, fratrem illum appellans. Sic enim
legimus in epistola illa Acacii ad Petrum Ful-
lonem. Postremo, quid ineptus est iis verbis quæ
leguntur in epistola 3. Felicis Papæ ad eundem Ful-
lonem, qua damnationis sententiam in eum con-
torquet. "Etenim sit in te hæc fixa damnatio à
me, & ab his qui sub me constituti Episcopa-
les sedes gubernare noscuntur, & Acacio Con-
stantinopolitana Ecclesia pastore, & venerabi-
libus Episcopis ejus juri subiectis, tanquam &
ipsis minime consentientibus, &c." Multa sunt
in his verbis quæ tolerari non possunt. Primò
enim hic mos non erat Pontificum Romano-
rum, ut Episcoporum qui unâ cum ipsis in Syn-
do confederant, in decretis suis ac sententiis
mentionem ullam facerent. Certè hanc consue-
tudinem fuisse Pontificum Romanorum Felix ipse
testatur in epistola secunda ad universos Presby-
teros & Archimandritas Constantinopoli & per
Bithyniam constitutos, his verbis: "Quoties
intra Italiam propter Ecclesiasticas causas, præ-
cipuè fidei, colliguntur Domini sacerdotes,
consuetudo retinetur ut Successor Præfulum
Sedis Apostolicæ ex persona cunctorum totius
Italiae sacerdotum, juxta sollicitudinem Ecele-
siarum sibi competentem cuncta constituat."
Quid quod Acacium sibi adjungit, quasi ejus sen-
tentiam in damnando Petro Antiocheno secutus
esse videatur; omissa mentione Simplicii Papæ, à
quo idem Petrus diu ante fuerat condemnatus,
quemadmodum supra docuimus. Caterum no-
tandum est, in Græco textu hujus epistolæ lon-
ge aliam scripturam haberi: Sic enim legitur: *καὶ
παραλαμβάνει εἰς αὐτὴν καὶ καθήκοντες αὐτῆς ἐμὴ, καὶ
τῶν διακόνων μὲν ἐμῶν τῶν διακόνων ὄντων,*
&c. Id est: Hæc igitur tui depositio fixa sit à
me, & ab iis qui mecum Apostolicam se-
dem gubernare noscuntur. Quæ verba de
Presbyteris & Episcopis Cardinalibus potius in-
telligenda sunt, qui quasi Coadjutores qui-
dam erant Romani Pontificis, ut in quadam
episto-

epistola loquitur Petrus Cluniacensis. Dicit hic fortasse aliquis, eas epistolas non ex Græco in Latinum sermonem esse translatas; sed Græcas potius ex Latinis factas videri; ego vero in præsentiarum id non inquirō. Hoc tantum dico, etsi epistolas illas demus ex Latino sermone in Græcum conversas esse, ne sic quidem à falsi nota & suspitione liberari. Nam quæ supra attulimus argumenta ad convincendam earum falsitatem, in utramque partem valent. Et hæc quidem adversus epistolas illas supra memoratas dicta sufficiant. Nunc ad Synodos ipsas veniamus, Constantinopolitanam scilicet ac Romanam. Has Baronius eumque secutus Binius, adversus Petrum Fullonem Antiochenum Episcopum collectas esse dicunt anno Christi 483. Consulatu Faustii viri clarissimi. Atqui Petrus Fullo eo anno nondum Antiochenam sedem invaserat. Nam Calendio per vim & calumniam depositus est anno sequente, qui fuit Christi 484. Itaque in ejus locum Petrus est subrogatus, ut ex certissimis testimoniis Felicis ac Gelasii Romanorum Pontificum superius ostendimus. Deinde quorsum Acacius Petrum Fullonem iterum damnare necesse habebat, quem Simplicii Papæ temporibus in Constantinopolitana Synodo jam ante damnaverat, ut supra demonstratum est ex epistola ipsius Acacii ad Simplicium Papam, & ex literis Felicis Papæ ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam residentes. Quorsum item Felix necesse habebat, Petrum Fullonem sententiâ suâ damnare, qui jam antea à Simplicio fuerat condemnatus? Quod si quis respondeat novum crimen Petri extitisse, ac proinde opus fuisse nova damnatione, nego novum ullum crimen admissum tunc esse à Petro Fullone. Clausula enim illa, *qui crucifixus es pro nobis*, diu ante annum Christi 483. & 484. à Petro Fullone adjecta fuerat Trifagio. Nec in tertia ejus restitutione, sed post primum entronismum, Leone August. Im-

perium gubernante, addita fuerat à Petro, ut docet Theodorus Lectori in libro primo, & Theophanes in Chronico, & Cedrenus.

Caput V.

Notandum porrò est clausulam illam à Petro Fullone adjectam hymno Trifagio, in orientalibus Ecclesiis perpetuo deinceps usurpatam fuisse à Catholicis sacerdotibus, licet Constantinopolitana Ecclesia, & pleræque Occidentalium, clausulam illam rejicerent. Certè Ephremius Patriarcha Antiochenus, quem Catholicum fuisse constat, adhuc sua ætate passim in omnibus Orientis Ecclesiis clausulam illam cani solitam esse testatur in epistola ad Zenobium Scholasticum; nec ullum dissidium inter Orientales & Occidentales hujus rei causa extitisse, cum Orientales quidem hymnum illum Trifagium ad Christum referrent: Occidentales vero eum referrent ad Trinitatem. Ex quo etiam convincitur falsitas epistolarum quas supra memoravi, Felicis scilicet & Acacii. Nam si Petrus Fullo ob adjectionem illius clausulæ à Sede Romana & Constantinopolitana damnatus fuisset, nunquam profecto appendix illa Trifagii retenta esset ab Orientalibus, nec Constantinopolitani & reliqui Occidentales communicare deinceps sustinissent Orientalibus, qui eam clausulam retinebant. Adde quod Avitus Viennensis Episcopus, in epistola ad Gundobadum Burgundionum Regem, clausulam illam: *Qui crucifixus es propter nos, miserere nobis*, ambabus, quod ajunt, ulnis amplectitur, & hæreticos censet eos qui illam rejicerent. Quod profecto nunquam ab Avito factum esset, si Petrus Fullo ob ejus clausulæ adjectionem à Felice Papa in Romana Synodo damnatus fuisset. Vixit enim Avitus paulò post tempora Felicis Papæ, Sedi Romanæ addictissimus.